

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2017. húsvét

Molnár Béla: Kertésznek nézlek (részlet)

[...]én nem tudom magam megnyitni
én nem tudok lépni magamból
és nem tudom a sírást abbahagyni
látásom kertészt jelez szívemnek
sírásom halottnak szól
szívem a sírban kutat
mindenemet a te sírodba zártam
életemet egy halottra tettem föl
én várok rád
nyiss ki
ha akarod, látok
föl is támaszthatsz.

Elkéstem
míg te rég elhagytad a sírt, én még ott bolyongtam
bezárva

te rég elhagytad az árnyékokat
én ott kerestelek
te már újból fény voltál a kertben csupa virág, csupa
élet között

életet szórva
sötét világ nem engedett meglátni téged
szememnek szokatlan a világosság
kertészt láttam reggel
nem pedig azt, hogy a kertész maga a reggel

te mindent másképp tehetsz
a legszokványosabb szokvány neked életre mozdul
engem is mássá tehetsz
még bonyolult vagyok

legyen minden egyszerű, mint egy kertész a kertben

itt vagy hát, kiálts erősen
a te hangod rendezzen el mindent bennem,
már tudom, hogy megismerlek majd,
ha azt teszed, amit csak te tehetsz:
szólíts meg engem,
nevemet mondd ki hát.

„Alászállt a poklokra”

A lelkiismereti irodalmat olvasva úgy tűnik, hogy az ősi Apostoli Hitvallásnak a címben idézett mondata korunkban új megközelítésben is feltárulkozhat előttünk. A régebben megjelent könyvek elsősorban arról írtak, hogy Jézusnak a pokolba való alászállásra azért volt szükség, hogy kiszabadítsa azoknak az igazaknak a lelkét, akik az Ő megszületése előtt éltek, és így nem ismerhették meg Őt és tanítását. A megváltás tehát egyetemes, az időtől függetlenül minden emberre vonatkozik. A II. Vatikáni Zsinat utáni írások pedig inkább arra helyezik a hangsúlyt, hogy az értünk meghalt Jézus megjárta a lelki "poklokot" is, vagyis átélte a teljes kiszolgáltatottságot és magányt, az emberi lét megsemmisülését. Ezt a kétségbeesett lelki állapotot fejezi ki a 22. zsoltár sóhaja, melyet Jézus a

keresztén idéz: *"Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem"*.

Korunk embere jól ismeri ezt a kétségbeesett lelki állapotot, amit nem csak a testi halálában, hanem az élet küzdelmeiben is gyakran átél. A bizonytalan jövő, a világban lejátszódó folyamatok kiszámíthatatlan iránya, a korábban csak eszköznek gondolt technikának való kiszolgáltatottság, az átmenetinek tűnő jómód elvesztésének a veszélye mind-mind előidézhethet pokolbeli állapotot, hiszen ezekben mindent elveszíthet. Ezért nagyon fontos az, hogy Jézus a keresztfán ezt az állapotot is megismerte és megszentelte.

Az Apostoli Hitvallás folytatódik, és megjelenik a feltámadás üzenete, amely a végső, kiteljesült távlatot állítja elénk. Jézus értünk vállalt szenvedése, halála,

feltámadása értelmet ad halálunknak, de azoknak az állapotoknak is, amikor úgy érezzük, hogy elveszünk, lelki poklokat élünk át. Joseph Ratzinger bíboros (XVI. Benedek pápa) szavai szerint: a halál poklában Jézus

szerepével együtt így megjelenik az örök élet. A halál kapuja pedig nyitva áll, amióta "a halálban a Szeretet lakik."

Ferenc atya

Megbocsátás

szubjektív reflexió

Az idei nagyböjti triduumot dr. Laurinyecz Mihály atya tartotta a megbocsátásról. Hétköznapi példákból indult ki: gyakran érezzük magunkat megbántva, sértve, amikor igazságtalanul támadnak minket – mit tehetünk ilyenkor? Bár általános emberi hajlam és vágy a rendezetlenség rendezése, ez sokféle módon lehetséges (vö. Ter 4, 23-24), és igazán szeretetből csak Isten megbocsátó akaratának tudatában valósulhat meg (vö. Róm, 5, 8-11). Ez fordítva is áll: Jézus a mi bűneink megbocsátásának feltételül szabta, hogy mi is bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek (Mk 11, 25; Mt 6, 12. 14-15). Bár elutasította a korabeli felfogást, amely a betegségeket valamely személyes bűn következményének tartotta (vö. Jn 9, 1-3), bizonyos esetekben összekapcsolta a belső és a külső gyógyulást, és egymás jeleként használta (Mt 9, 2-8): nem ismerjük a béna életkörülményeit, de ezek szerint nem okvetlenül a testi betegsége volt a nagyobb nyomorúsága. Jézus egészen sajátosan, Törvényhozóként kezeli a Törvényt, istenfiúi öntudata minduntalan megcsillan (pl. az Emberfiának hatalma van a bűnöket megbocsátani), ugyanakkor nem egyes szám első személyben hangzik el a feloldozás szövege, hanem szenvedő szerkezetet használva, amely az isteni cselekvés leírásának megszokott módja, és utal arra is, hogy valójában a teljes Szentháromság működésének eredménye a bűnök eltörlése.

Maga Jézus is számtalanszor volt sértésnek, bántásnak elszenvedője: amikor Júdás elárulja (Mt 26, 47-50; Lk 22, 47-48), fájdalmat és elfogadást érzünk viselkedésében; fájdalmat az egykori tanítvány tette miatt, elfogadást a bűnös ember iránt – hogy végül a felajánlott megbocsátó szándék beteljesült-e, nem tudjuk. Péter viszont, miután rádöbent, hogy megtagadta szeretett Mesterét, akiért korábban az életét adta volna – és később adta is –, képes volt elfogadni Jézus megbocsátását (Mk 14, 66-72; Mt 26, 69-75; Lk 22, 54-62; Jn 13, 36-38 és 18, 25-27). Lukács írja le legszebben: Jézus Péterre tekintett. A későbbi formális szeretetmegvallás és az azt követő vezetői feladatkör

nevesítése (Jn 21, 15-18) csak a feloldozás kinyilvánítása és a korábbi megbízás (vö. Mt 16, 13-19) megerősítése volt.

Kulcsfontosságú, hogy nem mindig az a valódi megbántott, aki panaszkodik. A kisebbik fiú (Lk 15, 11-32) valójában a saját örökségét tékozolta el, mégis az idősebb testvér érzi úgy, hogy megrövidítették. Az apa a kapcsolatot tartja értékesebbnek, és örül, hogy elveszett fia megkerült, az idősebb fiú viszont féltékeny.

Konfliktusok megoldása során hajlamosak vagyunk nyertes-vesztes párban gondolkodni, holott a megbocsátás által megvalósítható a nyertes-nyertes pár is: a megbántott-megbocsátó és a megbántó-megbocsátott – ha hagyja – felülemelkedik, illetve felemeltetik, és sebük meggyógyul, hiszen a bántáskor a bántó fél magát is megsebezte.

A megbocsátás és az elfelejtés nem ugyanaz. Ha csak elfelejtjük a sértést, az veszélyes lehet, hiszen tudat alatt is kifejtheti hatását, mérgezheti kapcsolatrendszerünket. Ha teljes szívből akarjuk a megbocsátást, és Isten kegyelmét is kérjük hozzá, akkor idővel bármilyen nagy bántást képesek leszünk megbocsátani, illetve rajta pozitív értelemben túllépni. A teljes felejtés azonban nem okvetlenül cél: tanulságul is szolgálhat mindkét fél számára. A súlyos bántás esetében akár a gyászfolyamatoknál leírt szakaszok (pl. tagadás, alkudozás, harag, depresszió, elfogadás) ismerete is hasznos lehet, azonban sose feledjük, hogy az igazi Gyógyító maga Jézus, aki azért jött, hogy az Atya szeretetét elhozza az embereknek, hogy életünk legyen, és bőségben legyen (vö. Jn 10, 10b).

A megbocsátás nem rögtönítelő bíróság és nem azonos a felejtéssel; nem a bocsánatkérés függvénye és nem a jóvátétel kikényszerítése, nem a következmények tagadása és nem lehet senki bűnének gyarapítója! A megbocsátás találkozás Istennel – aki „botrányosan” megbocsátó.

Molnár Gábor

Minden kedves Olvasónknak áldott Húsvéti Ünnepeket kívánunk!

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Szerkesztő: Szaszovszky József, műszaki szerkesztő: Balogh András

Felelős kiadó: Beran Ferenc plébános